

Greas Velden

Tűzlovagok
legendája

Péter

– Fogják meg tolvaj, halják emberek, ott fut egy tolvaj! – a férfi kiáltozása nem volt hiába való a rohanó gyereket többen kezdték üldözni. Lucius egy röpke percig eljátszott a gondolattal, hogy elfogja a felé szaladó fiút. De mikor mellé ért látta félelemtől tágra nyílt szemét. A gyerek annyira meg volt rémülve már nem is nézte, merre szalad, csak menekülni akart. Rohantában neki futott Luciusnak pár pillanatig viaskodtak. Gyerek meglepő erővel bírta és ezt most arra használta, hogy szabaduljon. Nyilván valamelyik üldözőjének hitte a férfit is.

– Halódé nyughass már! Nem elfogni akarlak. Segítek, csak hagyd abba a kapálózást.

– No így már mindjárt jobb, mit is loptál?

Lassan jutottak el a gyerekekhez Lucius szavai, de mikor megértette azonnal abba hagyta a vergődést.

– Kenyeret.

– Csak kenyeret? – Míg beszélgettek az üldöző tömeg is utol érte őket.

– Köszönöm jó uram, hogy elfogta ezt a tolvajt. Nekünk nem sikerült gyors, mint az Isten nyila. Már az akasztásra is megérett annyi bűne van.

– Valóban ki hinné egy ilyen fiatal fiúról.

– Pedig így igaz uram a szülei meghaltak és bár az úr mondta, hogy maradhat ő, mégse tette. Belé bújt az ördög. Azt mondta nem lesz senki cselédje, majd ő a maga ura lesz, majd meg mutatja, meg tud egymaga élni.

– Valóban – Lucius egyik szemöldöke magasra szaladt a homlokán – bátor beszéd egy ilyen fiatal gyerektől.

– Bátor a fenét, már megbocsásson uram. De nem lehet ezt erre a gyerekre mondani, hiszen abból él, amit tőlünk lop el.

– Ez már szent igaz, nos mit tud felhozni mentéségedre.

– Nekem is kell élnem valamiből. – Fiú megrántotta a kezét, de ismeretlen elfogója szorosan tartotta.

– Ez is igaz bár nem törvényszerű, hogy ezt más kárán kell megtenned. Milyen büntetés várna rá?

– Csak a szokásos levágjuk a kezét, ez majd megrémíti.

– Azt ugyan nem az én kezemet nem vágja le senki ember fia. – Olyan erővel rántotta ki magát a szorításból, hogy ez utal, sikerüli is neki. Hamarjött sikerén felbuzdulva már futott is volna. De ekkor ruhája valamelyik ráncából hangos koppánással egy medál hullott a porba.

– Nocsak ez talán nem a tied? Igaz? – Lucius lehajolt, hogy felvegye, a fiú gyorsabb volt. Egyszerre fogták meg az ékszert.

Lucius nem akarta el hinni azt, amit látott. Nem létezik, hogy ezért a fiúért jött. Hiszen tolvaj! Megbolondult volna a varázs? Vagy már azt is a rossz irányítja? Pedig látnia kellett a nyilván valót. Ez a gyerek tűz lovag.

– Nos azt kell mondanom a kéz levágás ma, elmarad. De nem kell félnetek magammal, viszem. No fiú indulj vár a kalandos élet. Most lesz módod megmutatni mennyit is, érsz.

– De uram nekünk jogunk van meg büntetni, maga utána is elviheti.

– Szembe mersz szállni velem? – Lucius olyan szigorúan nézett amennyire csak tudott. Mindenestre ez is megtette a magáét.

– Nem ura, hogy is mernék ilyet tenni, inkább hálásak vagyunk, amiért elviszi.

– Így gondoltam én is. – Lucius karon raggatta a fiút, annak ellenkezésével mit sem törődve maga után húzta.

– Nem megyek magával sehova!

– Jó – elengedte a gyereket – akkor máris visszamehetsz a barátaid közé biztos nagyon fognak örülni neked.

– Rendben elkísérem egy darabig. Ne higgye, hogy magával is maradok, meg pattanok, mint a bolha észre sem fogja venni.

– Meg bolondult a varázs, másról nem lehet szó.

– Miről motyog itt magában? Mert azt meg kell, mondanom valami habókos, ural, nem utazom be a világot.

– Biz' isten meg bolondút. – Maga elé meredve ment egészen a lováig. A fiúnak sem lévén jobb dolga, hallgatott.

Már messze maguk mögött hagyták a falut, a megművelt földek is eltűntek mikor a megmentője megájt parancsolt.

– Hogy hívnak?

– Mé' akarja tudni?

– Valahogy csak kell, hogy szólítsalak.

- Á nem kell azzal sokat fáradni - ragyogott fel a gyerek arca - én úgylis gyorsan, itt hagyom méltóságodat.

- Valóban? Ez tényleg érdekes, mert tudod én, azért hoztalak magammal, mert lovagot fogok belőled faragni.

- Má' belőlem tetszik gondolni?

- Belőled hát vagy látsz itt mást is rajtad kívül?
- Óvatosan körül nézett csak aztán válaszolt.

- Látni éppen nem látok senkit, de érteni sem értem, mire jó az, magának, ha én lovag leszek.

- Azt egyelőre még nem kell tudnod.

- Nem szeretem én a zsákba macskát, a magam fajta arra mindig csak ráfázik.

- Te gyerek most már komolyan felbosszantasz!
Mi a neved?

- Péter... - bár nem látszott ijedtnék mégis az erélyes hang megtette a hatását, hiába a jobbágyban benne van az alázat mit is, akar a varázs ettől a gyerektől.

- Péter uram!

- Péter uram - igaz a rendreutasításra még a süvegét is levette, még valami kosza fő bólintást is produkált, szemében még sem volt nyoma alázatnak - kíván még valamit tudni rólam?

- Nem de neked tudnod kell valamit rólam nem szívesen, fogadtam el ezt a feladatott, még most sem tetszik. De mindent meg fogok tenni, hogy helyt áljak. Éppen ezért neked sem lesz más választásod, mint, hogy velem tarts, teheted ezt önként vagy kinkeservvel. Rajtad áll, ha jól választasz életed nagy kalandját, élheted át. Azzá válhatsz, ami mindig is lenni szeretettél volna független szabad ember. Gondolkozz el ezen, most pedig megyünk tovább.